

-I va tornar a Espolla pel casament

No! Ens vam casar a Barcelona, a la Capella de la Casa de Caritat- curiós, no? —el mateix nom que la de Reus, on jo treballava com a fotògraf en exclusiva. Era l'endemà de Reis de l'any 1954, així vam poder aprofitar totes les flors que havien posat per a la festa. Ja teníem el pis a Figueres, pel qual pagàvem 350 pessetes al mes. Vam comprar el justet per a començar a viure i tan feliços. Quan penso que ara tinc tres cases i no sé on posar els trastos!

-Cal imaginar que els inicis serien una mica difícils...

Al principi tenia un petit laboratori a casa. L'any 57 vaig començar als baixos del carrer Sant Pau on he treballat més de 30m anys. Allò va ser l'embrí de tot. Feia casaments. De vegades, molt d'hora, perquè la gent llavors es casava força aviat per poder agafar de seguida el tren. Cada foto, tres pessetes. Feia futbol, l'ADEPAF, la Volta Ciclista... El 55 em van trucar de l'Ajuntament, el senyor Elorduy. Recordo que el primer reportatge fou el de la inauguració de la nova central telefònica automàtica. De mica en mica vaig anar fent. Amb problemes, perquè de seguida van arribar els fills: la Lourdes, en Xavier i en pep. I a Figueres treballaven també els de Can Bosch, en Moncanut, en Meli...

-Quan va conèixer Dalí?

La primera trobada fou a Portlligat. Un encàrrec de la cambra de Comerç. Després li vaig fer moltes fotografies allà, a Figueres i al Club Mediterranée, on cada mes organitzava una festa. Amb un laboratori portàtil revelava allà mateix les fotografies. Ja tenia un 600! També vaig retratar Pla, Fages

de Climent, Marès, Canet, i tots els personatges que passaven per Figueres, en Franco, els llavors Prínceps d'Espanya, el senyor Mateu de Peralada, ministres, artistes...

-Deu tenir un arxiu fabulós, memòria fotogràfica de tants anys a Figueres! Quantes fotografies pot tenir?

Sense comptar les fotos de carnet, pensi que cada cinc anys tots ens n'havíem de fer una de nova, calculo que més de 40.000. I totes perfectament localitzables pel número de rodet.

-Reporter de carrer més que fotògraf d'estudi?

Sí, M'agrada més el reportatge periòdic. És més viu. Tot i així vaig muntar un petit estudi en un altre local, perquè calia fer una mica de tot. Sí que vull dir que tot això no ho hauria pogut fer sense la col·laboració de la Conxita, la meva dona, que a més de la casa i els fills, sempre trobava un moment, o molts moments! Per donar-me un cop de mà. Ella ha estat la meva gran ajuda!

-Segur que amb tants anys amunt i avall tindrà un munt d'anècdotes.

Sí, segur. El que passa que ara no me'n ve cap al cap. Llevat de l'ensurt que vam tenir tots una vegada a Sant Pau de la Calçada. Resulta que havia vingut un cardenal italià portant una relíquia de Sant Pau. Havia pogut molt i en baixar del cotxe li va faltar poc per caure amb relíquia i tot en trepitjar un tros de terreny ple de fang. Va ser un moment molt tens.

-I vostè mai no feia vacances? No deixava la feina per reposar?